

עין משפט
נר מצוה

קנו א מיי פֿיט מהל
טוען הל ב סמג עשין
זא טושע ח"מ ס' פט
סעף א:
קנא ב מיי פֿיט מהל
גזילה ה' סמג עשין
עג טושע ח"מ ס' קלו
סעף א:
קנא ג מיי שס טושע שס
סעף ב:
קס ד ה מיי שס טושע
ס סעף א:
קסא ז מיי פֿיט מהל
טוען ה' א סמג
עשין זא טושע ח"מ ס'
קלז סעף א:

רבינו גרשום

[illegible]

מזו.

אלה ודאי איירי בראה ואפ"ה אומן
נזדים ולא ראה ולא תני לרישא לשום
לחשמועינן דינא בנתנה לו נתנה נמי
ון אע"ג דפשיטא היא ואין להקשות
במאי דמשני אב"י אמאי נקט בסופא
בנתנה לו הוה ליה למיתני ראהו בידו
אע"פ שהטילת ביד אומן דהא לא
נחת נתנה לחשמועינן מיד דבינא
בראה ולב"י קמי ננתה לו והוא
הדין דראה נמי בנתנה דמי שהיה
צריך לינתנה לו על כרחו:

אלא לאו דליבא עדים. הקשה
ריב"ם דהיכי (מ"ד) לאורויי

גדליכע עדים אס כן אמאי צומנו
 נשבע וטוטל הא אמרינן צריס כל
 הנשבעין (שעשועות דף מה: וסס) דאס
 שכרו שלל צעדים מתוך שיכול לומר
 ללא שכרתיך מעולם יכול לומר לו
 שכרתיך ונתתי לך שכר * ואור"י דלא
 קשה מידי לדחול פלפולתא הא
 התם ועוד דהבא ליכא הא מיגו
 כיון שמודה במנפאת ואי אמר לא
 שכרתיך מעולם הוי כופר בכל וחזקה
 דלין אדם מעין פניו צפני בעל חובו^א :
א' דאיבא עדים אחר אמאי יש לו
 חזקה. ונראה דבראה מיירי
 דאי בלא ראה אומן נמי יש לו חזקה
 מיגו דאי בעי אמר החזקתי לו דלין
 נאציך להחזיר לו צעדים אלא ודאי
 דבראה מיירי א"כ אחר אמאי יש לו
 חזקה כיון דליכא עדים דבתרתי
 פקדון בל לידו ולא מלי ממטען נמי
 סתומי לו דהוי ראב"ז ותר"ם ונראה

וְכִי אֵין אָדָם עֲשׂוֹי לוֹמֵר לְאֹמֶן
וּמָכַר אֶת שְׁלֹוּ הָיָה סָבּוֹר לְמַכּוֹר
וּבְצִיּוֹ תַחֲבִי' אָכַל אֶם לֹא הָיָה עֲשׂוֹי
מִתּוֹת מַחֲמַת שְׁטֵטָה אֲוֹמֵן וְיִמָּן אֶת
בְּצִית הָאֶחָל אִוּ בְּצִית הַמַּשְׁתַּה וְסוֹפּוֹ
וְיִמָּן וְיִחוּז וְיִשְׁבַּע מִמֶּנּוּ טִלְמִית:
כֵּן שְׁטִית שְׁהִיז צוֹ סִימְנִים כֵּעִין
בְּעִינֹת עֵין שְׁהִיז מְכִירִים שְׁהִיא שְׁלֹו:
רָהָה מ"ט דְּרָהָה תִּנְיָא תִּימָה לְרַשְׁב"א
בְּעִי לְמִימֵר שְׁפִיר קְאָמֵר דְּלָא מִשְׁוִי
חֲזִינָה' דְּמָה דְּרָךְ לְמִימֵר עֵלָה רָהָה
כִּירוֹת שְׁהִיא שְׁלֹו דְּחִיב דְּחִיב לְהַחֲזִיר שְׁהִיא
שְׁלֹו וְנִרְחָלֹו לֹו לְפַשְׁט הִי שְׁפִיר קְאָמֵר
דְּבָרִים מַעֲוֹלִם דַּעַל יָדִי כֵן לֹא מִשְׁוִי
הִיא בָּה טְבִיעוֹת עֵין וְיִכּוֹל לִוְמֵר אַחֵר
אֶת צִידִי לֹא הִיא נֶאֱמָן דִּלְקִין לֹו עוֹד מִיגֹו
לֹא הִיז דְּבָרִים מַעֲוֹלִם דִּירָא לִוְמֵר כֵּן
וְתוֹת שְׁהִיא שְׁלֹו בִּידֹו וְהַשְׁתָּא אֲתִי שְׁפִיר
מִמֶּנּוּ אַע"פ שְׁלִינָה רָהָה גְּמֹוּלָה אֶת
נֶאֱמָן כְּמוֹ שְׁלֹו דְּרָהָה דְּקִתִּי בְּצִיּוֹתָא
עוֹרָה) אִינוֹ נֶאֱמָן לִוְמֵר לְקוֹח הוּא צִידִי:

שלא
בדמפרס לקמיה דאיכא למימר האומן
והלכך איכא למימר שהאומן מכר
לו טליה זו מדעת עד שיחזיר לו את
הטל שהשמשא אלא שנתן לו האומן
למכור למימר מיטעא טעו: והוא נמי
אמר ליה טליתך שאין זו שלו ומדעת
ך להשמשא שלא מדעת. וכן הלכה:
א לא לווין אשני אוספיך: אמר ליה.
ומיבו העדים אין מכירין בו יפה
והואל עמך מן ההשד: איברא לא
לשם שמים מתכוין אלא לגנוב את
פ' כשרים שבישראל יוכלין לטעון כן:
לחל

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ע"ג דראה: וקסני אומן
דבה ותיובתא דאב"י דאמר
ז' ראב. ודברי הכל מהימן
אחר. איניש צעלמא דלאו

אלא לאו דליכא עדים
דאי בעי א"ל לקוחה
אאגריה לא אעלום ו
דאה מתיב ר"נ בר יצ
אומן הוא דאין לו חזק
ה"ד אי דאיכא עדים
אלא לאו דליכא עד
חזקה תיובתא דרבה ר
לו כלים בכלים בבית
בהן עד שיכא חלה
האבל או בבית המש
בהן עד שיכא חלה וי
רישא ומאי שנא ס
יתיבנא קמיה דחביבי
עשוי לומר לאומן מ
חייא בריה דר"נ יל
אשתו ובניו לא והוא
דא"ל טלית סתם אב
טלית ידיה הוא א"
לך רמאי דפומבדיתא
סרבליא ט) לא גבי דב
סודי דחזויה גבין ד
הוה אפקניה ונחוינה
מפיקנא ליה אמר רב

להחזיר לו צעדים דהא דהר
 ית לקמן (דף ע.) פסקין
 ריך להחזיר לו צעדים.
 מאי מהימן מיניה שמעין
 לפקדון בידו לפנינו שאינו
 רב לי אח"כ אינו נאמן.
 (פס) מהימן מינו דאי צע
 לו נאמן וצבועה. ה"מ
 ביד חבירו ומכירין בו
 אלך ואמר לו לקוח הוא
 דמיני אלך מאחר שאין לו
 אינו אומן אבל ראה עלימו
 נאמן אח"כ יש לו עדים
 שלו) וע"פ שלא מסר
 האומן לומר לקוח הוא
 טעין וחזרתו כי רי אמר
 אין לו חזקה בכלים שאותו
 טעין לכובס וכן חלוק וכל
 שיש חלוק בין אומן לבעל
 סמיר אבל דברים העשוין
 הם אמר לקוחין הן בידי אינו
 שנתן לו האומן טע"ה א
 אומן שנטל שטלו שזה
 דרש"א בזה לפרש מאי ש
 צבית שז"ה לו למוכרו וטענה
 מה בזה מה שאין כן צבית
 אם נתנו לו לזה אשתו
 חמש בו אלא דאמר ליה היל
 לו הילך טע"ה כסבור הו
 הן צבדים נתקן כדאמרין
 שם: דהוא: דהוא:
 ומה שיראו עדים שאתה
 ועונותיך של הכל אצלה לך
 ומון. כך השיב רבא לאביי ש

ליוכא עדים. עדי מסירה
תני על צעה"צ להציא ראה
היכא דראה: דליוכא עדים
לא היו דברים מעולם: ה

י דמי. דבאומן אין לו
יש לו חוקה: אי דאיכא
ר בזה"ב לאומן בפניהם
הטלית עכשו בידו א"כ
כן אחר שיש לו חוקה לא
עלם דבמורת פקדון
ס רואין אותו עכשו בידו
למימר החזרתיו כך הא
ימין לומר לקוח הוא בידי
מזכרים ואפטורופוס שאין
לקוח הוא בידי והא
דבדאיכא עדים ולא ראה
י אחר מתימא דהא אפילו
מהמיה לזביר הכל דהא
ל מה: המפקיד אכל חצירו
כריך להחזיר לו בעדים
אמר החזרתיו לך כי אמר
ואו בידי מהימן: אלא לאו
שעת מסירה והלכך
אין אנו בידו לאחר יש לו
ללא אומן יכול לומר
בידי דעין כול הקומין
בחזריהן שאין כריכין עדים
שהוא מוחזק בו יכול לומר
לקחתיו ממך: וקטני אומן
היכא לזיכא עדים
כאזי: סיובא דרבה.
ס מהימן אומן עד דאיכא
שמינין חזקה

אָלל חצירו צעדיס אין צײַך
לגבי לאַזי וצומוכר אַת
נפּקיד אָלל חצירו צשט
נמראַ אַי לאַיכא עדיס אַחר
אָלל חצירו צעדיס וועדין יִשׁ
החוצותיו (ק) וְלִטְעוּן
אָלל וּפֶסֶם אָבֵל אֵל לֹא רָאָה
אִיּוֹן כִּי יֵי אִמֶּר מִכְרַת אוֹתוֹ
לֹא צֵדִים אָבֵל אֵם רָאָה
שׁל זֶה הַטְּעוּן לֹא מֵה טִי
אָמֵן לִדִּין זֶה נִגְמָן לומר ה
שׁנאַ טִלְמִיו צִד חצירו
אָמֵר אִמֵּן לְקוֹחַ הוּא בִּדְל
צִנְיִים (וּבֹא) הֵלֶּה וּנְטִל
אָבֵל אֵל לֹא רָאָה צִדוֹ נִטִּל
שׁמֵר לוֹ צֵדִים לְמִיּוֹן דֶּם
וּבֹא צִדִּי נִגְמָן. וְהִי־מִ
לְתֵקֶן כְּגוֹן לִצְעֵב צִד
לְכַזּוֹב וְהִי־מִכִּזּוֹם וְלַעֲדָן עוֹרוֹת.
אֵי־שׁאִין עֲשִׂיין לִשְׁשָׁלִי ו
שִׁבְרִי לִי־אִמֵּן וְלִי־כֹל אֲדִכְּ
שְׁבוּעוֹת (דף מו): צִנְיִים
הִי־אִמֵּר בֶּן עַד חִיִּי־אֵל
מִשְׁמַח: שׁמֵר לוֹ צֵדִים
אָבֵל אֵם מִתְקֵן בְּמִצּוֹת צֵעֵ
וּמִדַּעְתּוֹ נִתְּן לוֹ מוֹתֵר לִשְׁשָׁל
לְמִימֵר מִדַּעַת עֵשָׂה: אֵל
מִתְקֵן. לֹא־נִתְּן הוּא מוֹתֵר לִי
פִי טִלְמִיו שְׁלִי: אָבֵל אֵם
הַאִמֵּן שְׁמִצִּיּוֹן. צִנְיִים
(א): הֵב לִי מִצְבָּלָא: טִלְמִיו
אִפְקִיּוֹה וּנְחִיּוֹהוּ. הַאִמֵּן
בְּמִלָּה לֹא אִוְרִי־לֹא בְּשִׁבְרִי
מִתְקֵן: שְׁפִיר קָאֵר לִי.

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא ב"ק פ"י ע"ש],
(ב) או משכנו. (רש"י, ג) "ל
מהאומן, (ד) "ל לאוקמי.
ר"מ, (ה) ר"מ מ"ו,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אלא כו' ואור"י
דלק"מ. קשה לי הא כזה קשה
במתינתין דקתני ר"א עד
שיהא שם מקצת הודאה
וקשה הא יש לו מגו דכפר
הכל וא"כ מוכח תירוץ השני
וה"ע:

הגהות הב"ח

(א) גב' (אמר רב הושע) מיבעינא קמיה דהינאי ואמר ר' יוסי תנא' וי' ס' ס' והוא ג' רשעים אמר רב חייא וכו' וכו' (ב) שם הכי ר' פרנאלי א"ל לא רב (ג) שם שפיר קאמר ליה מ"ט רהה. י"ב ג' (ד) דלג משוי ליה רהה: (ה) ר' שב"ם ד"ה חומבא וכו' חסמינו קר וטוען שמכרו לי אחיך: (ו) אמר רב יוחנן: (ז) ד"ה אמר רב מילא וכו' טעמא אחד שסוף: (ח) ד"ה אמר רב צעל היתא לומר להם:

מוסף תוספות

א. והיינו טעמא דשביעית
דמורה קמעת ודבריה
רומה (כ"מ.) מפני מ.
חוקה תורה מודה במקצת
הטענה שיהא ירא נאמן
חוקך שיכול לכפר בכל,
חוקק אין אדם מעיני פני
חוקי ענין חובי. ונכ"ל.
ג. [ו.] דאיכלא כמ"ס
חוקק עדים ראה,
משוב דארתריהו לישי
מרט פריך לרמא קמא
אז איכא עדים אפי' ליכא
אחר אמאי יש
חוקק, אז ליטענה ברה
אז איכא עדים ראה, חוקק
אמאי יש חוקק. ח"ו.
ג. עין נמנ' וינ'.
ד. [ש]שכמר וראשון
סבור ליהא חוקק אורי
סבור כהו' ש' זה ונתן לו
המנות וחבירי' נתיצה
במעות ואפי' תולית די
האוקן מוכרו לו ומצא
האוקן קני לאוקן וכו'
נשנו זה להשמיט ב'
הרשות בדי. ומע"כ.
ה. ומסתמא שלי הוא.
ו. א. כי אביה הוא סבור
שהרקה חיה נתון בלום
שיצאליה לפני העדים
ויראו אליה כיון שיש עדים
שראו אליה כשטליהו
ברשותו לא אז דיריה
הוא לא מפסידי. א.